

DE POESI 76

SCIENTIARVM DISCIPLINAE ACCVRATE TRADENDAE

NON APTA

PROLVSIO

QVA

AD AVDIENDAM H. L. Q. C.

D. XII FEBR.

ORATIONEM ADITIALEM

PROFESSIONEM POESEOS ORDINARIAM

AVSPICATVRVS

INVITAT

CAROLVS ANDREAS BEL

A. M. COLLEG. MIN. PRINC. COLLEGIATVS, ET

NATIONIS BAVAR. SENIOR

LIPSIAE

EX OFFICINA LOEPERIA.

*of Joh. Ann. Schwanzi; Oratio qua aere hinc institutio magis a Poetis
quam a Philosophis petenda esse negatur; Coburg. 1727*

DEUTSCH

UNIVERSITÄT SACHSEN-ANHALT

MAGISTER

F. R. O. L. W. S. I.

1794

1794

1794

1794

1794

1794

1794

1794

1794

1794

1794

1794

1794

Dudum est, quod poetae a veritatis preconio ac disciplina remoti, quod eorum fides, severitas, et diligentia suspecta, quod ingenii luxuriantis lusibus ars eorum fuit circumscripta. Hinc orta sine dubio vulgaris illa opinio, quam nostro saeculo, quo omnia fere Carmina Bacchi et Veneris plena sunt, multorum ore ac sermone ferri audiuimus: nihil accurati, atque vere eruditi dici a poetis posse; res severioris doctrinae, philosophicas, historicas, aliasque, quae scientiarum nomine veniant, a poetis relinqui intactas oportere. Eius rei cogitatio ante hos aliquot menses animum tetigerat, cum AVRELII IANVARII, ICTi Neapolitani celeb. feriae ICTorum autumnales, ipsius V. C. munificentia nobis traderentur. In eo enim libro, inter alia quoque, Auctor doctissimus, praeclaro sane

ac felici ausu, Regulas Iuris, quae Digestis adiectae sunt, Versibus Hexametris includit, tali quidem elegancia, vt vim poeticam teneret; et tali acumine ac diligentia, vt sententiam et pene ipsa verba Regularum vbique assequeretur. Interim tamen, cum istam V. C. rationem a nonnullis reprehendi audissemus, et ipsi quoque non adeo commode fieri posse putaremus, vt res tam tenues, tam seuerae, tam omnis ornatus impatientes, carminum eleganciam caperent, quin contextus ipsius ratio paullulum certe immutaretur atque infringeretur: visum est nobis, hac tam commoda occasione oblata, cum poetarum explicandorum prouincia nobis publice esset commissa, de vniuerso hoc argumento breuiter exponere. In quo quidem tractando ita versabimur, vt omnino quaeramus: *an rebus seueris, atque ad artes et scientias pertinentibus, apta poesis sit?* Neque vero id nobis fumimus, vt rem totam confecisse videamur, sed vt ea tantum, quae nobis, temporis angustia exclusis, morbo oculorum grauissimo impeditis, et armorum quoque strepitu perturbatis, quasi tumultuario in mentem venerint, succincte exposuisse putemur.

In hac autem quaestione explicanda opus esse ante omnia videtur, vt constituamus, in quo vera vis ac natura inest artis poeticae, qualeque sui discrimen ac diuersitatem, a soluta oratione, haberi velit. Ea res diu multumque inter doctos homines agitata, et nunquam facile dirimenda, nos quoque valde dubios habuit. Alii enim in colore quodam orationis, vigore, magnificentia et splendore; alii in solis numerorum legibus, metrorumque vinculis; in vtroque alii coniunctim, hoc discrimen ponunt. Ac priori quidem sententiae vindicem non contemnendum sese praebuit HORATIUS; cuius de ea re longa est in *Sermonibus* disputatio. * Diferte autem eo loco ab-

iudi-

* *Lib. I, 4. v. 39-62.*

iudicare ei nomen poetae videtur, qui nil aliud, quam puris verbis versum componat, *pede certo sermone differentem*: cum potius acer spiritus, et quidam quasi furoris afflatus adhibendus sit, sine quo poeta nemo existere possit. Quod tamen sine dubio hic vel deridendi causa dixit, vel pudori et modestiae magis dedit, quam veritati, aut sententiae suae. Quem enim haberi sese, in hisce sermonibus atque epistolis, nisi poetam, vellet? Profaicum ergo scriptorem? Vtitur sane oratione tenui, et familiari vitae apta: sed tamen pede certo sermone distulit. Nonne tali pacto, PLAVTVS, TERENTIVS, et reliqui Graecorum et Latinorum Comici, apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil quotidiani sermonis est dissimile, et quos tamen, initio huius Eclogae, HORATIVS ipse poetas vocat, ex horum numero essent exterminandi? Nam si quis eos ob fabulas tantum, quas finxere, dignos hoc nomine putauerit, id cum multis aliis scriptoribus commune habebunt; et tum quoque interpretes horum poetarum, qui argumenta illorum illustrarunt, poetae erunt dicendi. Nemo certe poetam vocauerit, qui vel magnificentissimam *ἔποποιάν*, vel elegantissimam atque lepidissimam fabulam, vel *τραγικωτάτην* historiam, sermone soluto exponat, quamvis dictionem eiusmodi scriptoris poeticam appellaueris, id est digniorem, quae *pede certo*, ut ait HORATIVS, concludatur. Prorsus itaque nobis videtur, si quid certi constituendum sit, quo semper et vbique agnoscat poesis, et ab alio quocunque orationis genere *χαρακτηριστικῶς* seiungatur, non in alia re, aut in alio signo, nisi in metris, numeris, ac pedibus, ipsa natura poeseos, verum ab omni reliqua oratione discrimen, collocandum esse. Nam e reliquis signis, quibus distingui ac notar poesin velis, nullum reperies, quod illi non cum omnibus aliis orationis

tionis generibus commune sit, cuius vel summum artificem, nemo tamen poetam, vocandum putet; adeo, vt, si ab hoc recesseris, vaga omnia futura sint, incerta, confusionis ac perturbationis plena. Etenim si, HORATIUM secutus, poetam solummodo eum vocaueris:

Ingenium cui sit, cui mens diuinior, atque os

Magna sonaturum:

quaero, quinam gradus statuendus sit ingenio, aut vigori sermonis, vt iam oratorius esse desinat, poeticus esse incipiat? Equidem is non sum, qui negem, sensum hac in re, vt in caeteris artibus, vt in ipsis orationis pariter ac carminum generibus, vt in modorum cantuumque varietate distinguenda, ita hic quoque plurimum valere: sed tamen nimis incertum est hoc discrimen, nimis vnus cuiusque arbitrio obnoxium, quam vt fatis tuto vnice assumi queat. Neque, eo admissio, quicquam tam poeticum erit, quin soluta quoque in oratione, quae tamen nunquam, quamuis elata, quamuis splendida, poesis dicetur, locum habeat. Auctor Dialogi de Oratoribus, iam suo, nempe Vespasiani tempore, argentea fere linguae latinae aetate, eaque inclinante ac degenerante, poetici aliquid coloris in Oratore dicit requiri, quasi necessarium, nec iam poeticum. Quid sequentibus factum temporibus dicemus, vbi nullum poeseos ac prosaicae orationis, nisi in numeris, reperiatur discrimen? Nil de poetico vigore, imo tumore, APULEII fabulis decedit; quem tamen inter poetas, quod ego sciam, retulit nemo. Ac, si Graecos respicimus, poeticum plane spiritum PLATONIS scripta trahunt, cuius locutio et incitatius fertur, et clarissimis verborum

rum

rum luminibus vtitur, vnde poetam fuisse agnoscimus, quod et scriptores tradant; iis autem, qui ad nos peruenere, libris, poetae nomen numquam est consecutus. Si magnificentia et sublimitate absoluitur poesis, qua ratione nostrorum quoque quidam summum eloquentiae gradum eam faciunt; quid VIRGILII Bucolicis fiet, cui, vt HORATIVS ait *,

molle atque facetum

annuerunt gaudentes rure Camoenae?

Quid OVIDII Fastis, omnique operi elegiaco? Leues enim elegi, tenues, atque exiles. Non ergo poeta TIBVLLVS? Non PROPERTIVS? Non Satyrici IUVENALIS et PERSIVS? cum hoc nomen in Sermonibus deprecatur HORATIVS. Ac profecto, si artem poeticam ab incunabulis et natalibus suis repetieris, dubitatio nulla supererit, quin numeri, propriam eius naturam, et quasi primam vim legemque constituent. Musica enim haud dubie mater poeseos, canendi modulandique voluptas, orationem reperit, quae in modos conueniret. Ad tibiam cecinere pastores, auium fortasse exemplo admoniti, atque incitati. Nulla tum orationis magnificentia, nulla sublimitas; non mens diuinior, aut os magna sonans: plana omnia, simplicia, et pastorali vitae apta. Cum autem ea res placuisset auribus humanis, coeptum est ad alia studium hoc transferri. Hinc virtutis praecepta, et recte viuendi consilia; hinc diuinae laudes; hinc Leges quoque ciuiles ac publicae; hinc fortia et praeclara maiorum facta, et id genus plura, numeris inclusa legimus. Quae quidem poematum genera, potif-

simu:n

* Sermon. I, 10. v. 44. 45.

simum adiuuandae memoriae causa inuenta fuerunt, et ut iuuentuti confuleretur, rerumque quasi quaedam austeritas, numerorum dulcedine delinita et condita, veluti vehiculo in animos inuecta, firmitus faciliusque adhaeresceret.

*Sic animis natum inuentumque poema iuuandis. **

Ea prima poeseos ratio, ea carminum prima conditio consiliumque fuerant, cum deinde ad fictas quoque fabulas accommodaretur: ut hoc etiam inuolucro atque integumento, veritas latentius irrepere. Sic post illa variae poeseos species modique creuere, cum diuersa rerum genera, diuersas carminum formas poscerent. Has origines progressionisque tragoediae habuerunt; has carmina epica, quae magnorum virorum praeclare gestis, has comoediae ac sermones, quae vitae ciuili; has elegi atque odae, quae commotionibus animi declarandis fouendisque, et variis casibus decantandis, seruirent ac responderent. Haec omnia poesi subiecta, ad haec numeri adhibiti, id est, poetica oratio. Hinc nata et nutrita poetarum licentia, non, nisi metrorum imperio et auctoritate, tuta, nec ulli condonanda, nisi quem numerorum leges, aliorum dicendi praeceptorum immunem, et veluti exlegem fecerint. Quis enim ferat in soluta oratione, poeticam, in verbis transponendis, producendis, contrahendisque, in epithetis mutandis, in multis aliis rebus, quae vel Grammaticorum, vel Philosophorum constitutae sunt regulis, negligendis infinitam libertatem et proteruiam. Poetis ista licent; aequa his data audendi quaelibet potestas, propter numeros unice, qui, nisi negligere eos, aut frangere velis, cum

* HORAT. *de art. poet.* v. 377.

cum orationis *ἀνεπίθετα*, implacabili quippe odio diffidentes, con-
sociari numquam possunt. His quoque remotis ac solutis, manet
tamen semper poetica oratio, et vere poetica, quae innumerae ac
solutae orationi non conueniat, et ex ea, huius licentiae intolerante,
exfulare debeat. Quare recte se habet effatum illud CICE-
RONIS: *poetam affinem quidem oratori esse, sed numeris adstrictio-
rem, et verborum licentia multo vberiorē **. Verum omnia ista
quae nunc ad licentiam poeticam pertinent, et quasi corpus iuris
poetici constituunt, olim ex numerorum nata necessitate, more
rerum humanarum, in pulchrum et laudem verterunt.

Sed quorsum ista a nobis disputantur? quibus propositum est,
poesin a cathedra atque a doctorum magistrorumque subselliis re-
mouere. Siue enim cum HORATIO statueris, in vigore ac spi-
ritu orationis sublimiori naturam et vim poeseos inesse; siue in nu-
meris ac pedibus; siue, quod non contradicimus, in vtroque con-
iuncto eam posueris: undique tamen apparebit, eam, scientiarum
disciplinae atque artibus seuerioribus explicandis, adhiberi nec
posse, nec debere. Quod ut probemus, principes illas leges,
quae de rebus doctis bene et subtiliter diserere praecipiant, pro-
ponemus, ad quas poeticam orationem conformari non posse facile
appareat.

Sunt attem tres potissimum recte disputandi, ac de rebus eru-
ditis differendi, leges, tam indissolubili inter se vinculo coniunctae,
vt altera diuelli ab altera nequeat. *Primum*, vt perspicue ac diluci-
de; *deinde*, vt accurate diligenterque; *tertio*, vt simpliciter, tenui-
ter,

* de Orat. I, 70.

ter, ac modeste scribamus. Nulla istarum legum, siue ad numeros, siue ad spiritum quendam vegeti sermonis, vis poetices referatur, in poeticam dictionem cadit.

Perspicuitas autem, quam primo loco obseruandam esse diximus, in eo potissimum occupata intelligitur, vt verba non modo vsitata, verum etiam ea, qua vsitata et recepta sint, sententia et potestate adhibeantur; neque alio ordine, quam quem vsus linguae praescriperit, locentur et concinnentur; vt nihil pro altero ponatur, non pars pro re tota, non pro effectu causa, non pro forma genus, ac vicissim, et alia id genus plura, quorum permutatio dialecticarum aut grammaticarum figurarum nominibus notatur magis, quam excusatur. Porro quoque in nexu verborum et ordine cauendum, ne manca quaedam maneant ac imperfecta, ne aut omissa desiderentur, aut redundantia, aspera et inter se dissimilia moueant fastidium lectoribus, ne difficiles longioresque parentheses, quaeque hyperbata vocantur, perpetuitatem orationis aut rumpant, aut morentur et distineant. Horum praeceptorum quam memores poetae, quam obseruantes sint, haud profecto me interprete eget, vt arguatur. Nulla figura tam audax est, quin vel in tenuissimo carminum genere locum inueniat. Nullae vel Dialectices, vel Grammaticae leges, tam sanctae, quin poetis eas vel in singulis verbis, vel in continuatis, perfringere liceat. Nemo efflagitabit, vt haec exemplis probem, quibus referti sunt libri poetarum, quos in manibus habemus. Illud periti obseruauerint haud dubie, nulla carminum genera pleniora istis licentiae documentis esse, quam in quibus doctores agant poetae. Durior in Georgicis VIRGILIUS, quam in Aeneide. Asperior NASONIS in Fastis,

fit, quam in Metamorphosis, oratio. Austerior, quin horridior cunctis, philosophus ille poetarum, siue poetam inter philosophos dicere malueris, LVCRETIVS, magis etiam archaïsmis abundans, cum CICERONI aequalis esset, quam ipse TERTIIVS, tot aetatibus prior. Cuius rei causa nulla reperietur, nisi ipsum argumentum carminis impatiens, quod eum torfit atque vexauit. Et ea ipsa quidem licentia, siue metrorum necessitate imperioque defendatur, siue rerum ac dictionis magnificentia leuiores verborum curas spernat et negligat, perspicuitati tamen infesta atque aduersa, poetas merito ex doctorum et historicorum numero excludit. Si iam prosaïcos Scriptores, et vel maxime LIVIVM, exquisita verborum elegantia, et scribendi artificium, in suspicionem fidei vocauit, quid poetica elegantia fiet, cui omnes rerum verborumque leges cedant et subiaceant? Quid? quod etiam noua verba poetae suo iure fingunt? * Quod peregrina vernaculis immiscent, et fabulosis epithetis doctrinam ostentant? Quod verba flectendo ac detorquendo corrumpunt et infringunt? Quae omnis illimitata libertas, ad priuilegia et ius publicum poetarum, vt ita loquamur, pertinet.

Diligentia atque ἀκριβεια, alterum locum inter scribendi de rebus doctis leges tenet. Eius vis cernitur in eo, vt omnia distincte explicentur, nullae inter se res confundantur et permisceantur, sed quo ordine aut gestae sint, aut intelligi una ex altera possit, hoc propositae exponantur; neque ex opinione vulgari ac populari, aut ex fallaci nonnunquam oculorum auriumque sensu et specie, sed ex sua natura, ex acutis ratiociniis, argumentis que

B 2

sub-

* HORAT. *art. poet.* v. 47. seqq.

subtilibus conformatae tradantur; vt dilucide ac recte definiantur; vt secundum genera et formas accurate diuidantur; incerta ex certis, obscura e perspicuis, certo et perspicue ducantur et demonstrentur. At istius diligentiae num poetae unquam capaces vel pares existimandi sunt? quibus non acutae philosophorum astronomorumque obseruationes, sed populares opiniones sequendae? Haud vero simile est, HORATIVM et VIRGILIVM plane ignorasse, et ultra aequatorem habitari orbem, solisque splendore et alterum hemisphaerium collustrari: et tamen, vbi ad has res explicandas ventum est, loquuntur cum populo, speciem oculorum sequuntur, fabulas, aut dicendi formas ex iis repetitas, proferunt. Quam quidem vel grauissimam causam habemus, cur a doctorum subselliis putemus alegari poetas oportere. Nolo iam disputare illud, an sine fictionibus fabulisque stare vlla poesis queat? Quod si fieri nequit, cum vigoris certe, sublimitatis, pulchritudinis atque amoenitatis, ingenii quoque et copiae plus dimidia parte, poetis, hoc quasi patrimonio adempto, depereat; recte viri docti, et ENNIVM, et LVCANVM, et SILIVM quoque reprehendere, veras historias scribere, et fictionibus suis aulos contaminare atque infucare. Multum etiam huc faciunt crebrae numinum inuocationes, quibus, vt nihil aliud commemorem, LVCRETIVS certe, si soluto sermone scriberet, pepercisset; cum non illius disciplinae asseda, aut eius doctrinae interpret esset, quae Veneri multum tribueret. Neque VIRGILIVM, credo, si de re rustica VARRONIS modo traderet, numina, imo ne ipsum quidem Augustum, inuocaturum fuisse; aut tot Georgicis suis, in quibus omnino epifodia poetica multo plus occuparunt, quam rei rusticae explanationes, fabu-

fabulas, de Ioue, de Cerere, de Aristaëo, intexturum. Sunt haec indigna doctore, atque ab vitimis temporibus, omnem verae religionis, omnem sanae philosophiae, incorruptaeque rerum memoriae fidem rationemque corruperunt et deformarunt. Sed, vt ab ipsis fabulis vel maxime abstineat poeta, a dictione quidem fabulosa, id est, a formis loquendi, et epithetis rei fabulari vnice aptis, haud commode abstinebit. Quis praeterea poetam legat subtiliter diuidentem, genera ac formas loquentem, sollicitè verba captantem atque explicantem? Quis rerum ac sententiarum ordinem eum, quem disputandi ratio postulat, a poeta requirat, aut ferat adeo? Nullum maius vitium carminis, quam vt sine omni vitio sit, nimirum, vt aperta omnia, elaborata, anxia, inornata ac simplicia sint, vt nil pro altero positum, nil omissum, nil additum reperiatur. Quomodo ergo poesi cum doctrina conueniet, cum, quae summa huius laus et virtus, summa illius vituperatio sit?

Restat tertia bene differendi legum, quae ad simplicitatem et tenuitatem pertinet. Ea lex vetat vti genere oratorio ac sublimi; vetat vti tropis ac figuris audacioribus; vetat animi vehementiores motus aut ostendere, aut in aliis excitare; vetat exclamationibus, miseratione, aliisque concitationum generibus animos commouere atque inflammare. Sed haec omnia, quam absurda et ἀπροσδιόνστα in eo sint, qui res eruditas, et ad scientiarum ambitum pertinentes, pertractandas sibi sumserit, tam necessaria, et nullo modo omittenda sunt poetae vel tenuissimo. Sine his Bucolica, sine his Elegi, sine his Comoedia ipsa, frigent. Quin hic est ipse locus, quo illustrando plane superfedere possimus, cum ab HORATIO *

* *Sermon. 1. c.*

iam satis explicitus fit, qui carminibus, tenuiori quidem filo deductis, omnem poeticam vim, ipsumque adeo carminis honestissimum nomen abiudicat, quod acer spiritus ac vis, nec verbis, nec rebus inest.

Haecenus contra poetas disputauimus, causasque, quare eos tradendae scientiarum disciplinae impares existimemus, attulimus. Superest, ut nunc eos quoque audiamus, qui causam illorum suscipere, argumentisque non contemnendis defendere forsitan possint. Ac primo, dubitandum haud est, quin tales viri, tales et poeticae et omnis doctrinae liberalis artifices, qualem VIRGILIUM, HORATIUM, LUCRETIVUM admiramur, tali ingenio, tali elegantia praediti, quod cuique rei genus dicendi aptum esset, probe perspexerint, nec omnino res eiusmodi carminibus amplexuri fuerint atque illustraturi, nisi per utriusque, et poeticae, et disciplinae naturam atque leges, id commode fieri posse intellexerint. Quodsi deinde, quomodo, et quibus scripserint, cogitauerimus, metuemus propemodum se eos sua pellere, quam per tot saecula, tanta cum gloria et dignitate, tenuerunt. Sed salua res est. Non illi utique eo consilio, ut docerent, ut dissererent, carmina ista scribebant; sed ut illustrarent, ut ornarent, ut ingenii copias explicarent, ut orationis facundiam declararent. Itaque et eiusmodi materiam tractauerunt, quae et sententiarum et verborum caperet ornamenta, et numerorum legibus non repugnaret. Nemo enim Arithmeticam, aut Geometriam, aut Dialecticam, aut Metaphysicam versus amplexus est; sed aut Historiam, aut Geographiam, quae ambae, vel HOMERI exemplo, poetice describi possent, et memoriae quoque, sic illustratae, magis insiderent, aut Philosophiae partes eas, e quibus sententiarum amoenissimarum lumina ex-
splen-

splendescerent. In his ipsis quoque argumentis, eas tantum partes selegere et illustrare, quae poeticum ornatum ferrent. Quod quidem tanto iustius iis licebat, quanto magis ab omni docendi proposito essent alieni, quo non modo excusati, sed rectius quoque, omnes sententiarum verborumque figuras rebus istis adhibebant, iis vnice placituri, qui sanguine, ingenio, doctrinaque nobiles, ista facili negotio intelligerent, facile poetica additamenta agnoscerent. Non profecto, etsi hoc profitebatur, *ignaros viae agrestes miserari* volebat MARO, sed Augustum et Maecenatem oblectare. Non Romanos iuuenes, plagosis Orbiliis subiectos, antiquitates patrias docere volebat OVIDIVS, sed Germanico Caesari placere. Non denique rudes Epicureae rationis instituere, verum Memmio, Ciceroni, Caesari, aliisque omnis philosophiae principibus probari carmina sua LVCRETIVS cupiebat. Interim, tantis scripta sua thesauris vtriusque linguae, omnisque doctrinae historicae et grammaticae, tantis ingenii copiis, et bene viuendi praeceptis ditauere, vt nec esse indoctus debeat, qui recte vti iis velit, nec indoctus recedat, qui recte explicandis operam dederit.

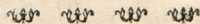
Sed haec, et multa insuper alia, melius in ipsorum poetarum lectione atque interpretatione obseruanda, sicut excitare praeclara iuuenum ingenia possunt, vt legendis cum sensu poetis mature se aduefieri patiantur: ita eos, quorum opera academicae iuuentutis studia regenda ac conformanda sunt, admonere hortarique debent, ne in tam egregio atque necessario instituto commilitones deserant, sed adiuuent potius, excitent, ducant, ac gubernent. Cuius prouinciae ratio quanto difficilior, quanto
amplior

amplior est, tanto maiore nunc metu atque haesitatione animum meum commouit, cum auctoritate, imperio potenti, ac venerabili prorsus indulgentia

FRIDERICI AVGVSTI

Potentissimi Regis, Serenissimi Electoris, Optimi Principis, Patris Patriae Clementissimi, poeseos publice docendae munus in hac Academia impositum mihi fuerit. Quod quidem animo gratissimo deuincissimoque lubens agnoui, et vel parendi causa vltro alacerque accipio, eoque alacrius, quod insigne hoc beneficium, ab Augustissimo Rege in me collatum, cum studiorum meorum ratione, quam integris sedecim annis adprobare celeberrimae huic Academiae studui, optime conuenit. Sed, quanto honorificentius hoc beneficium, quanto ambitiosior haec prouincia, quanto, vt hoc quoque addam, maior auctoritas ac fama fuit eius, qui hoc munus ante me sustinuit: tanto magis orandi sunt Patres Academiae, et Commilitones optimi, vt nostram, iuandis literis, operam, etiam imposterum, quod adhuc fecisse eos grati meminimus, beneuolentia sua et fauore prosequantur. Eius rei quasi omen die XII. Februarii captaturi sumus, qui Orationi aditali noui muneris nostri destinatus, rogare nos iubet vehementer, vt *Rektor Academiae Magnificus, Illustrissimi Comites, vtriusque Reipublicae Proceres*, caeterique, natura et litterarum studiis illustres Academiae Cives, condecorare eum diem sua frequentia; nosque, *de Oratore Poetae finitimo*, verba facturos, beneuole audire, et ad omnia officia, ad alacritatem praecipue muneris obeundi, excitare sua praesentia velint. P. P. Domin.

Septuages. A. C. CIOIOCLVII.

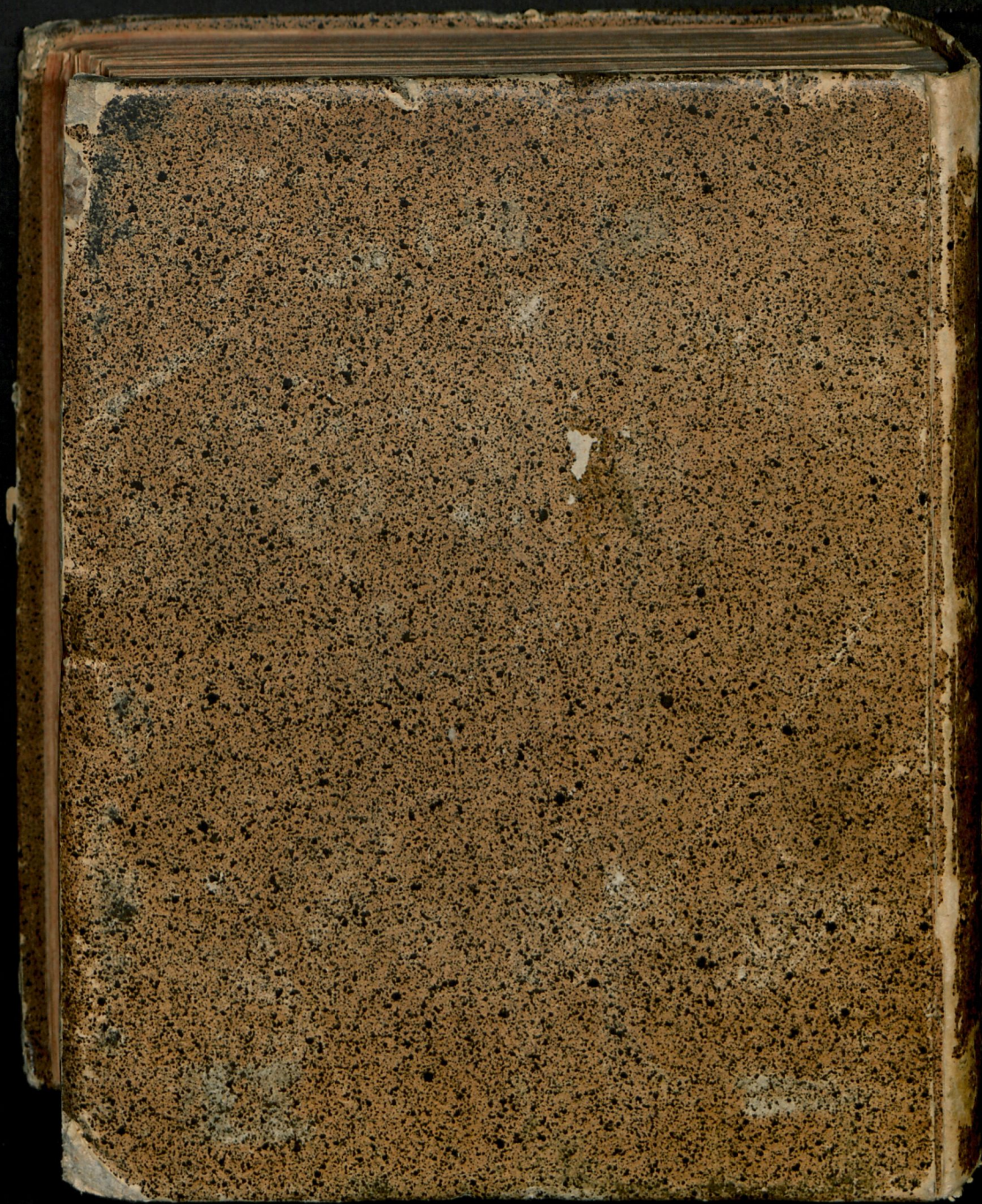

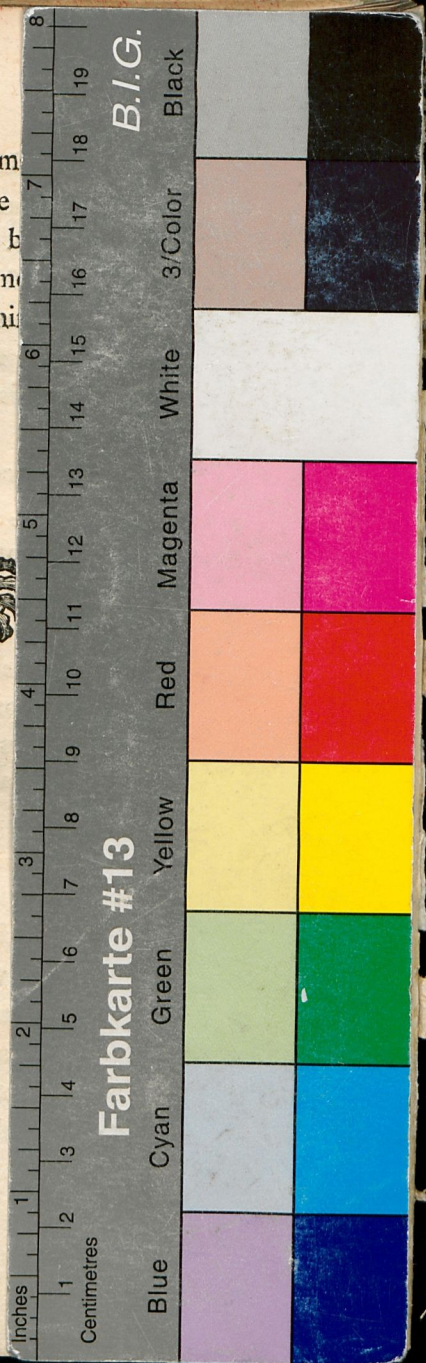
Aug VI 57 (1)

TA-70a
nur 4, 5, 6, 7 verknüpft

P. 10

DE POESI

76

SCIENTIARVM DISCIPLINAE ACCVRATE TRADENDAE

NON APTA

PROLVSIO

QVA

AD AVDIENDAM H. L. Q. C.

D. XII FEBR.

ORATIONEM ADITIALEM

PROFESSIONEM POESEOS ORDINARIAM

AVSPICATVRVS

INVITAT

CAROLVS ANDREAS BEL

A. M. COLLEG. MIN. PRINC. COLLEGIATVS, ET

NATIONIS BAVAR. SENIOR

LIPSIAE

EX OFFICINA LOEPERIA.

*of Joh. Con. Schrenck; Oratio qua auctoris institutio magis a Poetis
quam a Philosophis petenda esse negatur; Coburg. 1727*